

מ"ת 47078/09 - מדינת ישראל נגד עלי עוזdalala ע"י

בית המשפט המחויז בירושלים

מ"ת 23-09-47078 מדינת ישראל נ' עוזdalala(עוצר)

לפני כבוד השופט ירון מינטקביץ
ה המבקש מדינת ישראל
ע"י עוד מ' הירש-כהן
נגד עלי עוזdalala ע"י עו"ד י' קמר
המשיב

החלטה

לפני בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, בשל כתוב אישום שהוגש נגדו, בו יוחסנו לו עבירות מסוין רצח או ימיים.

האישום

על פי עובדות האישום, המשיב מתגורר בשרפאת, בסמוך לבניין בו מתגוררים קרובי משפחה שלו, וביהם ו'פ' ובנו ע"א (להלן, בהתאם: **הבניין, ו' והმטלון**).

ביום 7.8.23 בשעות הערב, הסתובב בנו של המשיב ליד מחסן הבניין שבו שכיבו צינור. ו' לקח מבנו של המשיב את הצינור וסילק אותו מהמקום בעקבות.

באוטו היום בסמוך לשעה 21:30 התקשר המשיב לו' בשל התקritis. ו' אמר למשיב כי בנו לקח מהמחסן דברים וכי אסור לו להסתובב שם ובתגובה צעק המשיב על ו' ואימ' עליו שם יצעק על בנו פעם נוספת "משהו לא טוב".

למחרת היום, 8.8.23, בסמוך לשעה 00:23, הגיע המשיב אל מול הבניין יחד עם אחיו יחיא, צעק וקידל את ו' ואת המטלון, וזאת שכיבו סכין. בהמשך לכך, פנה המשיב לדודו, שאלח שהיה במקום, ואמר לו שידבר עם המטלון, או שיחזור את ראשו (של המטלון).

המטلون, אשר הגיע לבתו באותו העת, פנה למשיב ושאל אותו למה הוא צועק. המשיב ענה למטלון שלא יגיד לו לא לצעק והמטلون קידל את המשיב.

בתגובה לכך, דחף המשיב את המטלון, התנפלו עליו וذكر אותו בסכין שהיה בידו שתי דקירות לצד השמאלי של החזה, בכוונה להמיתו: דקירה אחת באורך 8 ס"מ, אשר חדרה ללבו של המטלון, ודקירה שנייה באורך 4 ס"מ - והמטلون התמוטט.

לאחר הדקירה המשיב ואחיו נמלטו מהמקום.

עמוד 1

כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלון חתק באורך 4 ס"מ בלב וחתק בסרעפת והוא אושפז ו עבר ניתוח, אשר כלל כריתה של חלק מהריאה השמאלית. כמו כן נגרם למתלון שיתוק של מיתר קול.

בשל מעשים אלו יוחסו למשיב עבירות ניסיון רצח ואיומים.

הבקשה וירעת המחלוקת

בבקשה ובטעון לפני הפנייה המבקשת לראיות המבוססות את האישום, ובهن דבריהם של המתלון ומספר עדין ראייה לאירוע, הממצאות כתמי דם של המשיב במסלול בריחתו והודעות שלוח למתלון לאחר האירוע.

עליות המעצר המייחסות למשיב הן מסוכנות וחשש לשיבוש היליכים. לעניין המסוכנות, הפנייה המבקשת לאופי המעשים ולכך שבשל יכולתו סתמי דם של המשיב לרצוח את המתלון. לעניין חשש השיבוש נתען, כי המשיב נמלט מזרת האירוע והסיגר את עצמו רק לאחר חודש.

ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכואלה, וכפועל יוצא, על עלית המעצר:

לעניין הראיות טען ב"כ המשיב, כי אין לייחס משקל לדבריהם של עדין התביעה. בטיעונו המפורט הפנייה לסתירות ואי התאמות שבין העדים, וטען כי המתלון נזכר על ידי עבריינים עם הסתכסר, וכי העדים ייחידי להעליל על המשיב כי ذكر את המתלון. לתמיכה בעינה זו הפנייה לסתירות ואי התאמות שבין דברי העדים ולכך שחלק מההודעות נגבו באיחור, באופן שאפשר לעדים לאמת גרסאות. ביחס לדברי המתלון הפנייה ב"כ המשיב לכך, שתחילה לא שׁ לומר לחוקר מי ذكر אותו, וכן לכך שגרסתו נגבהה באיחור ניכר.

לצד זאת טען, כי המתלון הוא אדם מסוכן, וגם אם בית המשפט יקבע כי עולה מהראיות שהמשיב הוא ש开阔 אותו, הרי שהסיבה שהמשיב הגיע לזרה מזיהן בסיכון היא חשש מפני המתלון.

לעניין היסוד הנפשי טען ב"כ המשיב, כי לא ניתן לקבוע כי בគונת המשיב הייתה להביא למוות של המתלון, ולענין זה הפנייה לכך שלטענת המבקשת המשיב נמלט מהמקום לאחר שהמתלון נפל, מבלי לוודא שהרג אותו.

לענין עלית המעצר טען ב"כ המשיב, כי גם אם יקבע שיש ראיות לחובת המשיב, הרי שמסוכנותו היא רק כלפי המתלון, ונitin להפוגה בהרחקה.

לענין הימלטוות של המשיב טען, כי ابوו של המשיב אמר לו להתרחק מהמקום עד יעבור זעם, למרות שאין לו כל קשר לאירוע, בשל חשש מהמתלון ובני משפחתו.

לאור אלה טען ב"כ המשיב, כי יש להורות על שחרור המשיב בהרחקה מהמשיב, או לכל היוטר במעצר בבית חלקי, תוך אפשרות לעבודה. בהקשר זה ציין ב"כ המשיב, כי בני משפחתו של המשיב מחפשים בעבורו דירה בעין נקובה, שהוא ישוב סגור וUMBODD, ואמר כי יגיש הודעה משלימה בעניין זה לאחר שתמצא דירה, והציג כי שירות המבחן יבדוק אפשרות זו.

סקירת הראיות

עדים לאירוע

עמוד 2

המתלון, ע"א:

אמירה מיום 15.8.23, נגבהה בבית החולים הדסה עין כרם (קיים תמלול בתיק):

חוקר אשר הגיע לבית החולים על מנת ל採取 דגימת DNA מהמתלון שאל אותו על האירוע. תחילת אמר המתלון כי יספר למשטרה את הידוע לו לאחר שישוחרר מבית החולים ושאל את החוקר לגבי התפתחות החקירה והאם ישנים עצורים.

החוקר שאל את המתלון מי פגע בו. תחילת אמר המתלון **ש"היה ריב בשכונה"** כאשר יצא מביתו **"ואחרי חצי דקה היה על הרצפה חצי מת"** אך אינו יודע מי ذكر אותו, ואינו זוכר.

החוקר חזר על השאלה מספר פעמים ואז אמר המתלון כי מי שזכיר אותו זה עלי מוחמד (שם הפרט) ושם אביו של המשיב - י.מ., שהוא עם אחיו חי. המתלון אמר כי עלי החזיק את הסכין, ואינו יודע לומר מה בדיק עשה אחיו חייא.

אמירה מיום 30.8.23

המתלון אמר כי מספר ימים לפני האירוע בנו של המשיבלקח כלים מהמחסן שלו ו' (אביו של המתלון). ו' תפס את בנו של המשיב ואמר לו ללקת ולא לחזור והדבר גורר ויכוח טלפוני סוער בין ו' למשיב.

ביום האירוע המתלון הגיע לכיוון ביתו ושם ראה את המשיב צועק ושאל אותו למשיעו, המשיב אמר לו לא להתערב. המתלון קילל את המשיב, ואז המשיב הסתווב ודקר אותו פעמיים. דקירה אחת פגעה בלבו של המתלון ודקירה שנייה בריאות.

אחרי שהמשיב ذكر את המתלון גם יהיה (אחיו של המשיב) ניסה להכוותו, אבל המתלון נפל ויחיא עזב אותו.

בשל הדקירות המשיב אושפז ל- 17 ימים, וגם נגרמה לו פגעה במיתרי הקול, בגלל צינור שהוחדר לגרונו במהלך החיהה שעבר. כמו כן הוא משתמש בצדורי הרגעה.

ביום 25.8.23 המשיב התקשר אל המתלון, אך המתלון לא השיב. כמו כן המשיב שלח לו הודעות והעלה כתוב לפיסוק.

לדברי המתלון, הוא לא היה מסוכסך עם המשיב לפני האירוע.

להודעה צורפו צילומי מסך של הטלפון של המתלון, בהם מופיעים הודעה שליח המשיב למצלון ושיחה שלא נענתה ממנו (שניהם מסמך הטלפון אותו מסר המשיב באמרותו).

سؤال עוזdalלה, הודעה מיום 14.8.23

עד הוא בן דודו של המתלון ואחינו של המשיב, ומתגורר בסמוך אליהם. בליל האירוע, בסמוך לשעה 22:00 יצא מביתו לעבודתו וראה את המשיב מסתווב וידיו סכין.

המשיב פנה לעד וביקש ממנו כי יאמר למתלון לא לגעת בבנו ולא לדבר אליו אחרת המשיב **"יתפוס אותו עכשו עם**

הסיכון וויציא לו את הראש". יחיה (אחיו של המשיב) תפס את המשיב על מנת "שלא יLOUR לעשה בלא גאנ".

בזמן לשעה 22:30 המתלון הגיע מהכיבש ועלה לכיוון ביתו, בעוד המשיב נמצא בפנים הכבש ובידו סכין שחורה מתקפלת שלhabה שלוף, וקיים את אמו ואחותו של המתלון. כאשר המתלון היה בקרבת המשיב, המשיב נגח בראשו של המתלון, והמתלון תפס את חולצתו של המשיב והפילהו ארץיה.

העד לא ראה את הדקירה עצמה, אך ראה כי המתלון נזכר וראה את המשיב בורחים מהמקום כשהסיכון בידו מגואלת בדם.

בני משפחתו של העד הזמיןו אמבולנס, והעד ראה את צוות האmbulans מבצע במשיב החיהה.

לדברי העד, לא היה בין המשיב למתלון סכסוך קודם לאירוע, אבל היה יוכוח בין א' (אביו של המתלון) למשיב, מכיוון שבנו של המשיבלקח דברים מהחן של המתלון.

פתחי פראג', הودעה מיום 9.8.23

העד נשוי למיסון, קרובת משפחה של המשיב. בלילה לאחר מכן הוא ישן ואז אשתו העירה אותו בסמוך לשעה 22:00 או 23:00 ואמרה לו שיש קטטה. העד יצא מביתו וראה את המשיב מקלל את המתלון ואת אביו, ואז ראה את המשיב והמתלון נאבקים, המתלון נפל והמשיב ברוח מהמקום. לדברי העד, הוא לא ראה את הסיכון בידו של המשיב, אבל הסיק שהמשיב הוא שזכיר את המתלון, מכיוון שלאחר המאבק ביניהם המתלון נפל ודימם מצד שמאל שלו בטנו.

יחיה, אחיו של המשיב, היה באירוע והכה את המתלון ואת אביו, אבל העד משוכנע שלא הוא שזכיר אלא המשיב. לאחר הדקירה המשיב ויחיה ברחו מהמקום.

הרקע לאירוע הוא, שיום קודם לאירוע אביו של המתלון צעק על בנו של המשיב, לאחר שהוא ניסה לגנוב מהחן שלו.

ראידה פראג', הודעה מיום 10.8.23

העדה היא אמו של המתלון. לדבריה בסמוך לשעה 22:30 המשיב היה בסמוך לביתה, והמתלון ירד לשאול למה הוא צועק, ואז המשיב קילל את המתלון וזכיר אותו בסכין בצד שמאל שלו בטנו וגרם לו לחתק عمוק.

העדה שמעה מהמתלון שהוא אמר לבנו של המשיב שלא יתקרב לחצר שלהם מכיוון שיש שם כלים והוא עלול להיפצע.

(האמרה נגבהה מהעדה בבית החולים, בכתב יד).

מיסון פראג', הודעה מיום 10.8.23

העדה היא קרובת משפחה של המשיב. במהלך האירוע, כ- 3-4 דקות לפני הדקירה, ראתה את המשיב כשבידו סכין, אך לא ראתה את הדקירה. לדברי העד, המשיב היה היחיד שהחזיק סכין.

מחמוד פראג', הודעה מיום 10.8.23

העד הוא אחיו של המתלוון. לדבריו הוא ראה את המשיב תוקף את המתלוון, אך לא ראה את הסכין בידו ולא ידע למסור פרטים ברורים.

ראיות חפניות

מבדיקת כתמי דם בחדר המדרגות ובגג של ביתו של המשיב (מטושים ע.צ. 4 וע.צ. 5) עולה כי מדובר בדמו של המשיב.

הודעה שלוח המשיב למתלוון

המתלוון מסר לחוקרים צילומי מסך של הודעה שלוח לו המשיב (מספר הטלפון שהמשיב מסר באמרתו). מההודעה עולה, כי המשיב מעוניין להתפיס עם המתלוון בעקבות אירוע שהוא ביניהם, לבבו לא מסר פרטים וביקש לשוחח איתו בעניין.

תיעוד רפואי

מתיעוד רפואי ואמרות אנשי הוצאות שטיפלו במתלוון עולה, כי נזכר שתי דקירות عمוקות, אשר אחת מהן פגעה בלב והשנייה בריאה, איבד כמות מאד גדולה של דם ועבר החיה ממושכת, והוא בסכנת חיים ממשית. כאשר הגיע לבית החולים עבר ניתוח חירום לתיקון הפגיעה בלב ונגרמה לו גם פגעה בריאה ובmittari הקול.

אמורות המשיב

הודעה מיום 11.9.23

המשיב אמר כי התיצב במשטרה משומם שהוא חשור בניסיון רצח, וכי ב- 15-20 ימים האחרונים היה בבית לחם לצרכי עבודתה. לדברי המשיב, הוא ידע כי המשטרה מחפשת אותו, אך היה טרוד בעבודתו ורק עתה התפנה להגיא למסור גרסה.

לדברי המשיב, המתלוון קרוב משפחתו, והקשר ביניהם "מצוין", והוא שמע שהמתלוון נפגע אר החלים וכיום מצבו תקין.

לאחר האירוע, אביו של המשיב אמר לו שיש במקום אנשים חמושים וכי הוא חשש, ועל כן ביקש מהמשיב לлечט עד שהמצב ירגע.

המשיב אישר, כי ביום לפני הדקירה היה לו ויכוח עם אביו של המתלוון, משומם שהה צעק על בנו.

המשיב אמר, כי האנשים אשר הפלילו אותו בדקירה מקנאים בו בשל הצלחתו בחינם ומצבו הכלכלי.

הודעה מיום 13.9.23

המשיב נשאל עלليل האירוע, ואמר כי היה בביתו ושמע צעקות, אז יצא וראה שהגיעו אמבולנס ומשטרה. המשיב ראה שהמתלוון נפגע, אבל אינו יודע מה בדיקות קרה לו.

כאשר היה למתה, קיבל מכה באצבעו מהפץ חד שאינו יודע מהו, אולי כסא גלגלים של אביו או בלון גז, ועלה לבתו לרוחץ את ידיו ולשים פלستر.

לאחר האירוע אביו של המשיב אמר לו לעזוב את ביתו עד שהבעה תסתיים, כי אנשים לא אוהבים אותו ומקנאים בו, והמשיב לא חזר לביתו אלא לחת טרמף בבית צפאפא, ומשם המשיך לבית ג'אלא ולבית לחם. לדברי המשיב הוא לאלקח אליו את מכשיר הטלפון שלו.

המשיב אישר שצלומים של כתמי דם שהוציאו לו הם בחדר המדרגות ובגג של ביתו, ואישר את דברי החוקר, כי הדם שצולם הוא דמו. בצד זאת, המשיב לא הסביר מדוע עלה לגג ביתו.

המשיב הכחיש כי הפגע שבידו נגרם מנשיכת ארנבת, למורת שכך מסרה אמו לחוקרם (הדברים פורטו באמرتה של האם).

המשיב אישר, כי שלח למתלוון הודעה התנצלות, ואמר כי ההतנצלות היא על קר שקידל את אביו.

המשיב נשאל על אחיו יחיא, ואמר כי אינו יודע לגבי דבר.

המשיב עומת עם דבריו העדים שראו אותו דוקר את המתלוון, ואמר כי כולם משקרים כי הם מקנאים בו על קר שהוא מרוויח היטב ובבעלותו בית גדול.

המשיב הכחיש כי הוא מסוכן עם מי מהיעדים.

הودעה מיום 23.9.14

המשיב נשאל היכן היה מאז שדקר את המתלוון ועד שהסגיר את עצמו והפנה את החוקר לאמרתו הראשונה, וסרב להסביר מעבר לכך.

המשיב אמר כי לאذكر את המתלוון, אך מעבר לכך לא מסר תשובות ענייניות למרבית השאלות שנשאל, ולהלן סרב להסביר.

המשיב אישר כי שלח למתלוון הודעה בה התנצל לפניו, וחזר על קר שההतנצלות היא בשל קר שקידל את אביו (של המתלוון).

במהלך גביית ההודעה החוקר נכנס את המתלוון לחדר החקירות ובוצע בין השניים עימות: המתלוון אמר, כי המשיב הוא שזכיר אותו בಗל שאביו צעק על בנו של המשיב. המשיב הגיב לכך שעיל המתלוון לחשוב "טוב טוב" על מה שהוא אומר, שכן שניהם קורבנות, וכי אסור למתלוון להרים את משפחתו של המשיב.

לאחר שהמתלוון יצא מהחדר המשיב הוסיף, כי המתלוון משקר מכיוון שמו羞 נשטף, וכי המתלוון מעורב בעניין של אישת נשואה משפחתו, אשר המשיב לא מוכן להרchip בגבי.

דין והכרעה

עinion בראיות המבקשת מביא למסקנה, כי קיים סיכוי סביר להרשעת הנאשם במיוחס לו:

המתalon מסר גרסה ברורה, כי הנאשם הוא ש开阔 אותו. גם אם באמורתו הראשונה התמהמה המתalon מעט לפני מסר את שמו של הנאשם, אין בכך כדי לגרוע ממשקל דבריו - בוודאי שלא בשלב דיוני זה.

העד סאלח ראה את הנאשם בזירה לפני הדקירה, כשвидו סכין, וה הנאשם אימץ באזניו כי יפגע במתalon. העד גם ראה את הנאשם תוקף את המתalon ואז בורוח מהזירה כשвидו סכין מגואלת בدم והמתalon מוטל על הארץ דקור. בצד זאת הבהיר העד, כי לא ראה את הדקירה עצמה - אך עדותו מבשת את המסקנה כי הנאשם דבר את המתalon.

העד מיסון ראתה את הנאשם בזירה ובידו סכין, אך לא ראתה את הדקירה. העד פתח ראה את הנאשם תוקף את המתalon ומקלל אותו ואת המתalon מוטל דקור לאחר מכן, אך לא ראה את הסכין.

אמו של המתalon מסרה כי ראתה את הנאשם דקור את בנה.

נתתי דעתך לטענותיו של ב"כ הנאשם נגד משקל דברי העדים, ולנитוחו המפורט את גרסאותיהם, וכן לפערם והסתירות שבין דברי העדים אליהן הפנה, אך לא ראייתי כי בשלב דיוני זה ניתן להידרשו אליהן:

הלכה היא, כי הערכת מהימנות עדים מסורה להרכוב הדן בתיק העיקרי ולא למוטב הדן בשאלת המעצר, ולמעט במקרים חריגים, אופי בחינת הראיות בהליך מעצר הוא האם די בראיות שנאספו להביא להרשעת הנאשם בדיון, ככל שתמצאה מהימנות בהליך העיקרי. בית המשפט הדן בבקשתו למעצר עד תום ההליכים אינו יכול לבזר שאלות של מהימנות עדים או משקל העדויות, אלא אם מדובר בפרוכות מהותיות וגולויות לעין, המצביעות על כרטום ממשי בקיומו של ראיות לכואורה (ר' למשל בש"פ 8526/18 כנעני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (17.12.18); בש"פ 5430/19 חוג'יראת נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (21.8.19). (בש"פ 8031/08 איתח נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (15.10.08); בש"פ 5599/18 קוצר נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (30.7.18). (בש"פ 2345/19 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (18.4.19); בש"פ 2447/20 אבו סלב נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (23.4.20)).

עinion בדברי העדים לא מלמד כי נפלו בדבריהם סתיות פנימיות או חיצונית בעלות משמעות, או כי יש סיבה להעיר כבר בשלב זה כי לא ימצאו מהימנים, לכשיעדו. אכן, לא כל העדים תיארו את האירוע באותו אופן, אך אין הדבר מלמד על כך שהעדים אינם מהימנים, שהרי דרכו של עולם היא כי כאשר מספר אנשים מתארים אירוע ימצאו בדבריהם פערם. והדברים אמרוים בשים לב לgresאות הנאשם, אשר לא הציע כל הסבר לראיות המפלילות, מלבד הטענה כי העדים שונים אותו ומקנאים בו בשל הצלחתו.

לכך אצוף את החיזוקים החיצוניים לדברי העדים: ההודעה שליח הנאשם למתalon ובה ביקש להתפייס עימו והמצאות כתמי דמו של הנאשם בכניסה לביתו ועל גג הבית - ולא ראייתי כי הסבירו הנאשם לראיות אלו מעקרים את המשמעות הראיתית העולה מהן.

גם הימלטו של הנאשם מהזירה והתחמקו מהמשטרה למשך חדש, אין מלמדות על תחושת חופות - וגם בעניין זה הסבירו של הנאשם אינם משכנעים.

עוד אומר, כי ההסבר שהוצע בדיון, כי המתلون נזכר על ידי אחרים בשל סכוסר שאינו קשור למשיב, וכי המשיב יתרעדים ניצלו זאת על מנת להפליל את המשיב במעשה שאינו קשור אליו, רחוק מהדעתו ואינו מתישב עם הראות. במיויחד דברים אמרים בשים לב לכך ש מרבית העדים אמרו כי לא ראו את הדקירה עצמה - וקשה ליישב זאת עם כוונה להפליל את המשיב על לא עול בכפו.

היסוד הנפשי

נתתי דעתם לטענות ב"כ המשיב, כי קיימת אפשרות שהמשיב התגונן מפני המתلون, וכי כוונת הקטילה לא הוכחה - ולא מצאתי בהן ממש:

המשיב הבהיר באופן גורף כי התעמת עם המתلون ועמד על כך שאין לו קשר לפציעתו, ועל כן טענת הגנה עצמית סותרת את דברי המשיב עצמו, מה גם שאין לה כל תמיכה בראיות.

ובאשר לכוונת הקטילה: מהראיות עולה כי המשיב ذكر את המתلون בלבו וכי המתلون עמד בסכנות חיים ממשית, ואף נזקק להחיה ממשכת, והדבר מקיים חזקה שבעובדתה כי כוונת המשיב הייתה להביא למוות של המתلون. אמנם, חזקת הכוונה איננה חזקה חלומה, ולנאמש נתונה האפשרות לסתור אותה ולטעת ספק סביר בוגע לכוונתו (ר' למשל ע"פ 1474/14 פלוני). עם זאת, בשלב דין זה די בחזקת זו כדי ללמד על כך שקיימות ראיות לכאורה גם לכוונת הקטילה.

למעלה מהדרוש אומר, כי גם לו הייתה מיוחסת למשיב עבירה בדרגת חומרה פחותה, לא היה בכך להפחית מהמסוכנות הנלמדת ממשיו, לאור מקום הדקירות והפגיעה הקשה שגרם למתلون.

סיכום BINIM

מהאמור לעלה המסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו.

עלילות מעצר

מסוכנות

מהראיות עולה, כי בשל יכולתו של מה בכיר עם אביו של המתلون, הגיע המשיב לבית משפחת המתلون יחד עם אחיו - צביהו סכין שלופה - וניסה המשיב לרצוח את המתلون - קרוב משפחתו אשר כלל לא היה קשור לו лично ורק נקלע למקום באקרה. כפי שפרטתי לעלה, מהטייעוד הרפואי עולה, כי המתلون נפצע קשה באירוע וכפצע היה בין ובין המווות.

מעבר לעילת המעצר הסטטוטורית העולה מעובדות האישום, המעשים מלמדים על העדר מעוצרים ומסוכנות גבואה ביותר, אשר ספק רב אם יש חלופת מעצר שכזוה להפגעה. ר' למשל החלטת בית המשפט העליון במקרה דומה, בש"פ 6898/19, גבאי, שם נקבע:

לאחר שעינתי בערר ובצרכופוטו, והاذנתי לטענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני, הגיעתי למסקנה כי יש לקבל את הערר. המשיב מואשם בעבירה של ניסיון רצח, מן החמורים שבספר החוקים, ואשר חוק המעצרים מורה כי בעניינה כמה חזקת מסוכנות סטטוטורית (הן מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996 (לעיל ולהלן: חוק

המעצרים), הן מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק זה). למשיב מוחסת גם עבירות נשק, המקיימה גם היא חזקת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים. באשר לאפשרות להוראות על מעצר של נאשם בעבירות אלו בפיקוח אלקטרוני, חוק המעצרים מוסיף וקבע כי לא יעשה כן אלא אם שוכנע בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשו כו בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו הייחודיים של הנאשם ניתן להסתפק בمعצר במתכונת זו (סעיף 22ב(ב)(1) לחוק המעצרים). בהתאם להוראות האמורות בחוק המעצרים, פסיקתנו עדמה לא פעם על כך שرك בנסיבות יוצאות דופן ניתן יהיה לאין את מסוכנותו של מי שנאשם בעבירות מעין אלו שלא באמצעות מעצר שאינו מאחרוי סוגר ובריח (בש"פ 725/19 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 17 (6.2.2019); בש"פ 9487/17 מדינת ישראל נ' עסала, [פורסם בנבו] פסקה 16 (12.12.2017); בש"פ 2864/17 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 21 (12.4.2017) (להלן: בש"פ 139/10 מדינת ישראל נ' מנור, [פורסם בנבו] פסקה 7 (17.1.2010)). איני סבור כי נסיבות אלו מתקיימות בעניינו של המשיב, וזאת גם לאחר עיון בהחלטות שהציג בא כוחו לפני).

לצד זאת אציין, כי לחובת המשיב שלוש הרשעות קודמות בעבירות רכוש, הסעת שוהה בלתי חוקי ותקיפת שוטר, שנערכו בשנים 2013-2009, בגין נדון למאסרים מותנים. אמנם מדובר בעבירות ישנות (ורובן התיישמו), אך עולה מהן שאין זו הסתברותה הראשונה של המשיב עם החוק.

הימלטות מהדין

המבקשת טענה, כי קיים חשש לשיבוש והמלטות מהדין, העוליה מכך שהמשיב נמלט מהזירה, ורק לאחר חודש הסגירת עצמו לידיו המשטרה.

חומר חקירה שבתיק, ובכלל זה מזכיר מיום 11.9.23 שערק קצין החקירות משה ליטן, מלמד כי נעשו מספר ניסיונות לעצור את המשיב, הן בביתו בשכונת שרפאת והן בבית לחם באמצעות יחידות משטרת שונות - אך הניסיונות לא צלחו.

הסברו הראשון של המשיב היה, כי היה בבית לחם לצרכי עבודתו, ולמרות שידע שהמשטרה מחפשת אותו, לא מצא זמן להגעה. בהמשך הסביר המשיב את התהממותו מהמשטרה, כי ابوו אמר לו לעזוב את המקום עד יעבור זעם משומ שישי שם חמושים, למרות שאין לו קשר לאיורע, וכן היה בבית לחם עד שחזר. שני ההסבירים סותרים זה את זה, ולא ניתן לקבלם. ניתן להניח, כי לו היה המשיב נמלט מהמקום ללא קשר לאיורע, בשל חששו מאחרים, לא היה בכך כדי למנועו ממנה ליזור קשר עם המשטרה ולמסור את גרסתו, כאשר ידע כי הוא דרשו לחקירה.

ר' בנסיבות דומות בש"פ 2864/17 פלוני, שם נפסק:

אני סבור כי נוכח העבירות שבהן מואשם העורר קמה חזקת מסוכנות כמו גם חזקה של סיכון בטחון הציבור עקב אופיו המעשים. בנוסף, אני מסכים עם קביעתו של בית המשפט המחווזי כי במקורה אכן מתקיימת גם עילה של חשש מהמלחיכי שפיטה, נוכח הימלטותו של העורר והסתתרותו מפני המשטרה במשך חודשים וחצי, וכי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט בהתחשב בעובדה שנייה המעורבים הנוספים באירוע טרם נתפסו. מסקנה זו אינה משתנה לנוכח העובדה שהעורר נעדר עבר פלילי, שכן חרף כך הגיע אל הבית יחד עם בנו במטרה, לכארוה, להרוג [השו למשל: בש"פ 8481/13 מדינת ישראל נ' ابو לטיף [פורסם בנבו] פסקה 10 (23.12.2013)].

אני עיר לכך שבסופה של דבר, לאחר חודש של התהממות המשיב הסגיר את עצמו למשטרה, אך לא ראיתי כי יש בכך

לעקר את חשש ההימלטות, שכן חשש זה גובר מאוד לאחר גיבוש כתוב אישום, בין היתר בשים לב לחומרת העבירה המיוחסת למשיב והעונש שבצדיה (אם יורשע במוחש לו).

סיכום

מהמקובץ עולה, כי מתקיימות עילות מעוצר של מסוכנות וחשש שיבוש הליכים, עצמתה שתיהן גבוהה.

על פי הפסיקה הנוגגת, בשל המסוכנות הגבוהה הגלומה בעבירות ניסיון רצח, נקודת המוצא היא כי בית המשפט יורה על מעוצר, ושחרורו החלופה של מעוצר בפיקוח אלקטרוני יעשה רק בהתקיים נסיבות מיוחדות - אשר אין מתקיימות במקרה שלפני. יתרה מכך, במקרה שלפני קיימם גם חשש המלצות גבוהה, העולה מכך לדבריו המשיב הוא הסתרר בבית לחם עד שהסיגר את עצמו, וכיימת אפשרות ממשית כי ימלט לשם שנייה, לבלי שוב (ור' המזcker מיום 11.9.23 לעין מאמציו האיתור).

משכך, לאור עצמתן של עילות המעוצר בנפרד, ובוודאי בהצטרפן זולו, לא ראויית אפשרות להורות על שחרור המשיב ממש. משכך, גם לא ראויית טעם בקבלת תסקير מעוצר על מנת לבחון את החלופה אותה הציע ב"כ המשיב (דירה שכורה בעין נקובה), מקום בו ברור כי לא ניתן לקבללה.

לפיכך מורה על מעוצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, י"ד חשוון תשפ"ד, 29 אוקטובר 2023, בnotice
הצדדים.